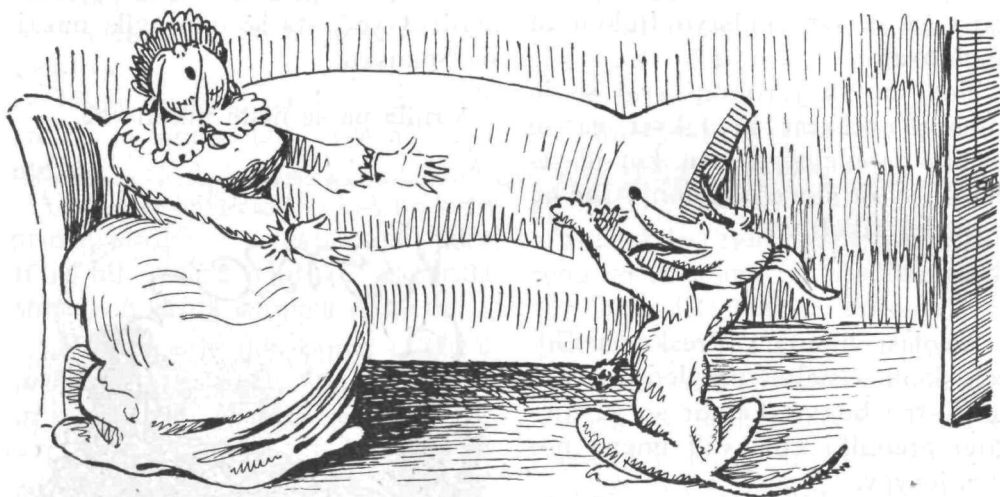

Velika zadrega — da še nikoli tega . . .

Kdo je v zadregi? Bobi? Ne, tega pa še nikoli: Bobi zadrege sploh ne pozna. — V zadregi sem jaz radi Bobija. In zakaj?

Čas beži, spet konec bo maja . . . A moj Bobi brez konca in kraja se vije dve leti in pol skoro v vseh številkah vzdolž in je skoro daljši kot jara kača in stekel polž.

Da se razvije povest mi bolj hitro in gladko, moram ome-niti kar na kratko:

Bobi je v tihi majski večer sviral na Nuškin klavir in ga temeljito popravil. V golobnjaku je tri bele golobčke zadavil.

Gojil je nogomet, saj to je zdaj moda, pa je tako ravnal, neroda, da je ležala v čepinjah žoga — posoda.

Ko je šla Nuška v gledališče, je zmetal iz omare na sme-tišče tri pare čevljev in vse Nuškine halje in tako naprej in tako dalje.

O binkošti je Bobi pogoltnil birmansko uro, spodil iz gnezda sosedovo kuro in sam „valil“, pa je tako ravnal z jajci, da je vse pobil. Zlatorumena je bila vsa dlaka od rumenjaka in je bil ves Bobi jajčja omaka . . .

„Kokodajci, kokodajci, kaj si naredil z mojimi jajci?“ puhne tedajci kura, razvname jo sveti srd, prične se dvoboj na življenje in smrt, ki je trajal tričetr ure, brez premirja, da je obležala kura brez repa in perja.

„Hej, zmagovavcu pritiče odlika“, pravi Bobi in že stika po skrivnem predalu, kjer Nuška zlatnino hrani, prstani se bleste in uhani. — „Tole bo nekaj, tu križec je zlat, brž na verižico, nato pa za vrat!“

Z zaslužnim križcem se ponaša po cesti... Ej, Bobi ima še toliko grehov na vesti, da še več let ne bi bilo konca povesti. — Otroci vi mali, bi že veliki postali, razširilo bi se vam obzorje in ne bi več čitali mladinske štorje. — Bobijeva povest vas ne bi zanimala in jaz bi zaman rimala:

Bobi in binkoštna ura, Bobi in sosedova kura, saj bi bila za vas že pred vrati — matura. Zato za danes

Zaključek, ki še ni konec:

Kaj se hoče, kaj se hoče,
Nuška vzdíše, Nuška joče.

„Kaj prišla je le ta Špela,
kaj sem to žival sprejela,
saj je taka kot utekla
bi hudobcem prav iz pekla.

V boju z njo sem brez premirja,
strah, trepet je vsega Mirja,
kaj, kako naj zdaj storim,
da se Bobija znebim.“

Kaj se hoče, kaj se hoče,
Nuška vzdíše, Nuška joče,
a prepozen zdaj je kes —
upropastil jo je pes!